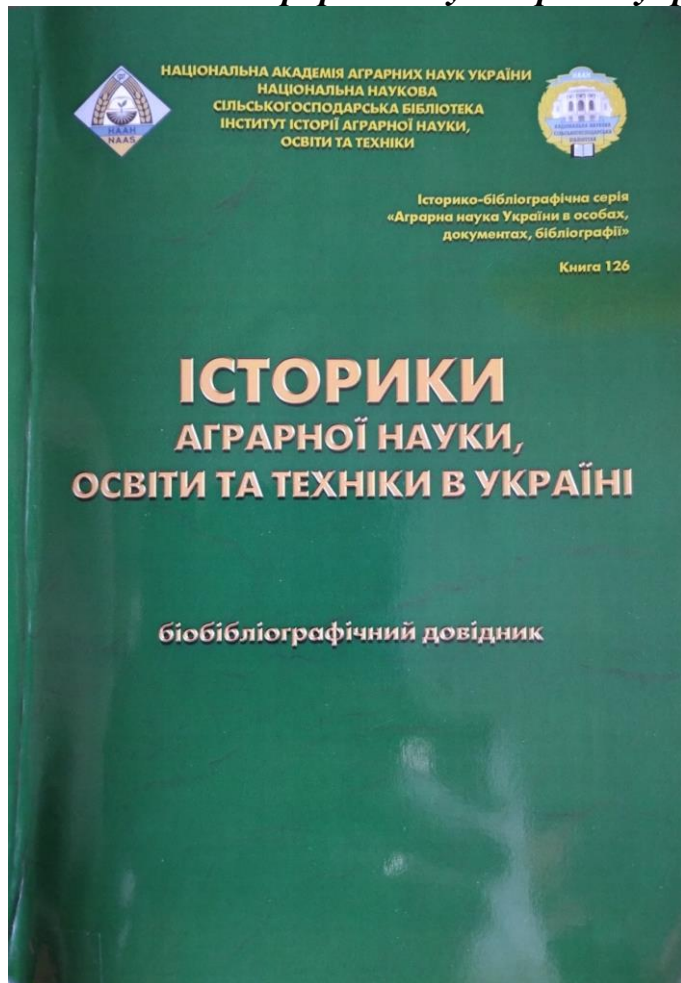


У жовтні 2022 року у Вінницькому видавництві «Твори» вийшла друком 126 книга історико-бібліографічної серії «Аграрна наука України в особах, документах, бібліографії».
Видання вміщує матеріал, що ілюструє перебіг подій та фактів, пов'язаних з діяльністю Інституту історії аграрної науки, освіти та техніки Національної наукової сільськогосподарської бібліотеки Національної академії аграрних наук України упродовж 20 років його існування від створення до сьогодні.



часи, які ми називаємо «радянською добою». За інерцією все продовжилось і в перше десятиліття часів державності України.

Прийняття Указу Президента України №1529/99 від 3 грудня 1999 року «Про невідкладні заходи щодо прискорення реформування аграрного сектору економіки», при всіх його негараздах системно непередуманих наслідків, як не дивно, деякою мірою дало поштовх для зміни такого ставлення. Крім того, як часто трапляється в історії (на прикладі з М. І. Вавиловим), спрацювали й особисті переконання відповідальних або, скоріше, непересічних з них.

Іх навіть ціла плеяда окремих відомих вчених та освітян в Україні, визнаних фахівців, яким не байдужа історія своєї улюбленої, часто на все життя, справи. Серед них хотілось би виділити: професорів: Д. Г. Тихоненка (Харківський національний аграрний університет ім. В. В. Докучаєва), В. І. Канівця (Чернігівський державний інститут економіки та управління), Т.М. Приходько (Харківська державна зооветеринарна академія), В. С. Савчука (Дніпропетровський національний університет імені Олеся Гончара), О. О. Петренка (Луганський національний аграрний університет), В. М. Нагасвича та доцентів В. М. Самородова і Н.М. Опару (Полтавська державна аграрна академія), Г.І. Комликову (Сумський національний аграрний університет), Нижник С.В. (Уманський національний університет садівництва), Л.А. Пииду (Львівський національний аграрний університет) та ін.

Користуючись нагодою, висловлюємо особливу вдячність В. М. Самородову за величезну, скоріше на аматорських засадах, багаторічну патріотичну роботу по поверненню на пантеони слави України цілої плеяди видатних вчених-аграріїв, діяльність яких з різних причин замовчувалася. Створену у 2005 році В. М. Самородовим історико-бібліографічну серію «Постаті аграрної науки та біологічної науки Полтавщини» розглядаємо, насамперед, як логічне продовження заснованої Бібліотекою у 2001 році серії «Аграрна наука України в особах, документах, бібліографії». Не меншої честі заслугове багаторічна репрезентативна діяльність на благо аграрної слави Полтавщини професора М.М. Опари. Так тримати!

Окремо добрим словом вдячності варто згадати академіка М. В. Зубця (1938-2014). Підлеглим і важко, і легко оцінювати своїх керівників, бо чомусь завжди бачиш якісь його недоліки, особливо якщо сам працюєш у науковому середовищі і довго пам'ятаєш, в чому тобі відмовили або «недооцінили». Тільки середовищі і довго пам'ятаєш, в чому тобі відмовили або «недооцінили». Тільки з часом, із власною зрілістю можеш перейти до ссенінського розуміння «большое видится на расстоянии». У випадку з Михайлом Васильовичем вважаємо, що саме так воно і є у розрізі тепер вже стабільного функціонування з 2001 при ННСГБ НААН Інституту історії аграрної науки, освіти та техніки, аспірантури, докторантури та спеціалізованої вченої ради по захисту дисертацій. Крім того, як кажуть, був Богом даний збіг обставин. Єдине, про що можна стверджувати беззаперечно, що достеменно нікому не була відома історична ретроспектива тернистого і, на жаль, не еволюційного поступу у вивченні етапного розвитку сільського господарства росіян. Скоріше, все було на інтуїтивному рівні державницького розуміння, що потрібно знати і вивчати неупереджену і

Подана коротка інформація про 235 вчених-істориків аграрної науки, освіти та техніки. Серед них і нарис про нині покійного професора кафедри землеробства і агрохімії ім. В.І. Сазанова, бувшого завідувача упродовж 2000-2009 років, Навчально-наукового інституту агротехнологій, селекції та екології, бувшого проректора з науково-педагогічної роботи Полтавського державного аграрного університету ОПАРУ Миколу Миколайовича (стор. 19, 20, 206).

